

demokratiet og De Radikale holdt forstandige taler om det vanskelige ved at ramme det præcise punkt. Jeg anerkender den vanskelighed, og jeg tror, jeg sagde under den første korte bemærkning, at det vil vi godt være meget optaget af at komme konstruktivt videre med under udvalgsarbejdet. Vi har en høring med Børnerådet, som jeg også ser meget frem til, og jeg håber, at vi lige præcis kan nå det punkt, der tilgodeser den svære balance i det her.

Så vil jeg godt kvittere endnu en gang over for Socialdemokratiet og De Radikale for de – synes jeg – meget forstandige indlæg. Jeg forstår godt, at hr. Bjørn Elmquist under debatten fik en stadig større lyst til at støtte SF's lovforslag. Det må være svært for én, der bekender sig til humanismen, at blive bragt i det selskab, som jeg synes Venstres ordfører i dag bragte sagen ind i.

Jeg skal sige til De Konservative, at jeg synes, de holdt et mindre uforstandigt indlæg end Venstre. De var også optaget af vanskelighederne ved at lovgive sig ud af problemerne, men jeg tror også, at hr. Bendt Bendtsen indledte med, at med hensyn til selve intentionen med lovgivningen delte Det Konservative Folkeparti opfattelsen af, at man ikke skulle slå.

Jeg sagde, at Venstre godt kunne lære noget af lødigheden i Fremskridtspartiets debatform i dag, og jeg synes faktisk, at hr. Tom Behnke holdt et klogt indlæg, nemlig om vanskeligheden ved at trække den dér grænse meget præcist.

Jeg synes i virkeligheden, at det spændende, hvis man er optaget af, hvad der er sket i andre lande. Da man gennemførte det her i Sverige allerede i 1979, skete der det, at fra at ca. halvdel af befolkningen i 1970'erne accepterede vold som opdragelsesmiddel, skiftede det til, at undersøgelser i dag viser, at det kun er 11 pct. Hvad betyder det? Det betyder, at lovgivningen i Sverige har medført det, som vi påstår den vil medføre, nemlig et holdningsskift, et skift inde i menneskenes hoveder, så vi, hvis Folketinget tør gå foran, vil få stadig færre sager om vold mod børn, og det er jo lige præcis det, vi godt vil. Men jeg anerkender, vil jeg sige til hr. Tom Behnke, at der er en række spændende ting, vi skal have afgrænset under det videre udvalgsarbejde, og jeg er også enig i bemærkningen om, at det ikke løser alle problemer.

Jeg skal ikke sige så meget til hr. Arne Melchior's indlæg. Jeg opfattede det som en smule vrissent i forhold til at forsøge at komme videre på et punkt, der dog også må optage CD.

Jeg skal heller ikke sige så meget til hr. Poul Nødgaard, der påpegede, at da vi jo i dag har en situation, hvor alle offentlige instanser har pligt til at melde fra, behøver vi ikke dette. Det, der er udsagnet i de svære børnesager, vi står med, er, at børnene, når vi spørger dem, synes, at de har sendt nødsignal efter nødsignal efter nødsignal, men problemet var, at ingen voksne opfattede deres nødsignaler, og derfor er det for let at slippe om ved det.

Men tak for en god debat. Den deling, der i dag ligger i Folketinget, gør, at den konkrete opgave nu er at finde den form i lovgivningen, som tilfredsstiller de konstruktive dele af debatten.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Jeg sad jo og lyttede – det var vi vel flere der gjorde – efter at få svar på nogle af de spørgsmål, som jeg bl.a. har stillet.

Så synes jeg også, der er en ting, vi skal være meget opmærksom på. Nu har vi hørt meget om signalværdien, for dette lovforslag skal åbenbart alene gå på signalværdien; ellers er der ikke noget indhold i det. Der skal ikke være nogen sanktioner, det har ikke noget med almindelig lovgivning at gøre, det er alene en debat, som hr. Villy Søvnal, hr. Bruno Jerup og andre kunne have ført alle andre steder, men det skal Folketinget nu inddrages i, og man vil lovgive om holdningsbearbejdelse på dette område.

Men jeg synes, det er vigtigt at give det signal til forældre, at det er deres ansvar at opdrage deres børn. Vi har i dag enormt store problemer med de grænseløse unge, og hvad er årsagen til det? Det tænker man ikke over, men det kunne måske skyldes, at forældrene ikke har turdet gribe ind, fordi de hele tiden bliver viftet om næsen med den sanktion fra det offentlige Danmark, staten i kommunerepræsentanternes skikkelse, at de bliver meldt. Der er indberetningspligt, der kommer sundhedsplejerske, der kan indberette, der er daginstitutioner, der lurer og vogter på forældrene, der er skoler, der er fritidshjem osv. Det er i virkeligheden ét stort net af offentlige behandlere, som iagttager og vurderer den enkelte familie, og ve den forælder eller det forældrepar, der træder ét skridt ved siden af. Så falder hammeren.

Vi har et enormt problem med de grænseløse unge, og hvis Folketinget nu yderligere sender signaler ud til forældre om, at de ikke må bruge almindelige opdragelsesprincipper over for